

Osa 1:

<http://kirjoittaja.fi/novellit/scifi/uusimmat/3622-tuhon-paeivaekirja-koodinimi-vielae-keskeneraeis-elle-projektille> Osa 2: <http://kirjoittaja.fi/novellit/scifi/uusimmat/3652-tuhon-paeivaekirja-osa-2>

Olen tosiaan kirjoitellut tekstiä pidemmälle ja ajattelin sitä taas välillä tännekin postailla. Vanhat osat ovat siis aika paljon vanhempia ja olen niihinkin nyt aika paljon muokkauksia tehnyt. Palaute on tervetullutta, ja toivottavasti pidätte lukemastanne! ----- Hidastan autoni vauhtia ja samassa auto varoittaa matalasta akkujen varauksesta. Minua alkaa hermostuttaa koko tilanne ja näkymä – mitä täällä on tapahtunut? Kuinka kauan olen ollut poissa? Missä ovat kaikki ihmiset? Epäily valtaa mieleni, voiko tämä olla totta? Alan epäillä, että joku niistä uutisten sodista on käynyt toteen, sillä siltä tämä kaikki näyttää: sotatantoreelta. Autot ovat pitkin poikin pihoja, renkaat on varastettu, elleivät ole rikki. Sisustat ovat ryöväty tyhjiksi ja jäljellä on lähinnä vain metalliset rungot. Kaupan ostoskärryt, pyöräkatoksen polkupyörät ja levähdyspaikan metallirunkoiset tuolit ja pöydät ovat pihalla levällään. Tuhka leijailee ilmassa ja on synkkää. Taivas on pimeä ja kuin savu peittäisi koko maailmaa, eikä autonkaan valot näytä kovin pitkälle. On kuin olisin ajanut jonkin näyttämön verhojen läpi yöhön, johonkin toiseen maailmaan. Pysäytän autoni, koska tie on tukkiutunut muutamalla autolla, joista yksi on katolla ja yksi kyljellään keskellä ajorataa. Avaan oven ja samassa huomaan, että ulkona on jäätävän kylmä. Auton mittari näyttää kolmea astetta. Ylläni on vain perus puvun takki, kauluspaita ja suorat housut. Löydän takapenkiltä vanhan viltin, jonka vedän hartioitteni yli edes pieneksi lämmikkeeksi. Auto sammuu: akut tyhjenivät, eli se siitäkin suojasta. Viltti ylläni suuntaan huoltoasemalle. Maassa on kaikenlaista epämääräistä palanutta roskaa ja rojua, kuin alueelle olisi tehty useita nuotioita ja jäljelle jääneet tuhkat ja hiiltyneet puun palat – ja mitä ikinä nuotiossa onkaan poltettu – potkittu ympäri pihaa. Rakennus on kaksikerroksinen ja uskoakseni yläkerrassa voisi olla vaikkapa asuinhuoneisto. Astun rikkiäisten lasiovien läpi sisälle. Paikassa on täysi kaaos: hyllyt ovat osa kaatuneita, osa romahtaneita, myytävistä tuotteista ei juuri mitään ole jäljellä. Niistä, joita ei ole varastettu, on jäljellä vain säilytysastiat, joiden sisällöt ovat mustaa, palanutta multaa ja tuhkkaa. Yhden hyllyn alle on joku joskus jäänyt jumiin ja jäljellä on vain hajonnut luuranko. Pyörivä sanomalehtiteline vinkuu kylmän tuulen liikuttaessa sitä. Kassakone on jäljistä päätellen väkivalloin avattu ja tietysti tyhjennetty aikoja sitten. Jääkaapit ovat auki ja rikki, sekä tyhjiä. Tiskin alla on laatikoita ja kaappeja, jotka ovat nekin revitty auki ja sisällöt, eli tyhjiksi haalistuneet asiakirjat ja kansiot, levitetty ympäriinsä. Ensimmäisenä tulee mieleen, että joku olisi ryöstänyt paikan – useampaan otteeseen. Suuntaan takahuoneeseen, josta pääsee yläkertaan. Portaiden yläpäässä on ovi, jonka lukko ja kahva on to-dennäköisesti kirveellä hakattu kokonaan irti ovesta, sillä jäljelle on jäänyt puoliympyrän muotoinen rosainen ja pirstaloitunut reikä oven reunaan. Asunto on kauan sitten hylätty. Vanhat valokuvat seiniltä ovat tippuneet ja hajonneet, kuvat haalistuneet mustavalkoisiksi. Puiset huonekalut ovat kuivuneet, halkeilleet ja hajoilleet. Tuhkakerroksen peittämässä maassa on jonkin eläimen jalanjälkiä. Susi tai koira. Jäljet vievät keittiöön ja sitten takaisin pihalle. Kävelen käytävää ja kurkin huoneisiin matkan varrella. Kaikkialla on autiota ja tyhjiä, ja minulle tulee lähinnä surullinen olo. Mihin kaikki elämä on kadonnut? Käytävän päässä on makuuhuone. Ikkunat ovat peitetty laudan paloilla, mutta tuuli ulisee niiden välistä. Ikkunoiden etualalla on vanha metallirunkoinen sänky. Sen patja on vanha ja kuoppainen ja jousipatjan metalliset jouset töröttävät kankaasta läpi. Sängyn päällä on kasa vanhoja peittoja ja sanomalehtiä – joku on varmaan yrittänyt nukkua täällä. Seiniä vasten on pari vaatekaappia, lipasto ja työpöytä. Täälläkin, kaikki vetimet ja ovet ovat sepposen selällään ja tyhjennettyjä, yhtä vaatekaappia lukuun ottamatta, mikä herättää mielenkiintoni. Kävelen tämän luokse ja

nappaa pyöreistä, kylmistä metallisista kahvoista kiinni. Katson kuitenkin sitten käsiäni, joihin harmaa, paksu tuhka tarttuu, kuin käteni olisivat märät, jolloin tuh-ka jäisi hiekan tavoin kiinni ihoon. Ravisteltuani ja taputeltuani pölyt pois, otan taas kahvoista kiinni ja vedän ovet auki. Pelästyn ja meinaan kaatua taaksepäin: kaapissa roikkuu katosta naru, jonka pää on sidottu pääkallon kaulan ympäri. Muu luuranko on romahtanut kaapin lattialle palasiksi. Lyön äkkiä ovet kiinni ja pistän käteni suuni eteen kauhusta. Mitä täällä on tapahtunut? Missä kaikki ovat? Nyt vasta alan kunnolla havahtua tilanteeseen ja pelko iskee: mitä Christinelle kuuluu, onkohan hän elossa ja kunnossa? Hän varmasti kaippaa minua. Tipahdan polvilleni nyyhkyttämään. Entä kaikki ystäväni ja perheeni? Olenko viimeinen ihminen elossa? Katselen käsiäni epätoivossa – miksi minä? alan voivotella onnettomuuttani. Minua väsyttää ja itkettää. Konttaan sängylle ja nousen sen päälle makaamaan. Lämpötila on varmasti laskenut pakkasen puolelle ja huomaan ikkunalaudoituksen välistä tulevat lumihiutaleet. Kääriydyn vanhojen pölyisten peittojen sekaan, ja vaikka se onkin epämiellyttävää, voittaa se silti kylmyyden. Suljen silmäni ja hetkeksi pystyn lopettamaan itkun. Herään auringonpaisteeseen, joka tulee ikkunalaudoituksen välistä muutamana kapeana valonsäteenä. Olen märkä hiestä, sillä huoneessa tuntuu olevan ainakin sata astetta lämmiin. Heitän äkkiä kaikki peitot pois päältäni ja nousen istumaan yskien muutaman kerran. Tuhkaa ja tomua pölyyää ympäriinsä, pienten pölyhiukkasten tanssiessa valonsäteissä. Ne tuovat mieleen lapsuuden kesät ja toimettomat loma-ajat, jolloin sai vain oleskella kotona ja istuskella kuistilla auringonpaisteessa, joutumatta tekemään tai ajattelemaan mitään. Siirryn sängyn reunalle, avaan kauluspaitaani ja vedän sen ja t-paitani pois housuistani, jotta lämpö ei tuntuisi niin tukalalta. Pyyhin hihalla hikistä otsaani ja koitan katsella pihalle ikkunan raoista. Pihalla on kuitenkin niin kirkasta ja valoisaa, että se särkee silmiäni, enkä näe mitään. Kävelen alakertaan. Paikka on nyt aivan toisenlaisen: toki edelleen kaaos, mutta tuhkainen lumipeite on sulanut pois ja kaikki näyttäisi olevan kuin tulesa, kuumuuden väreillessä ilmassa. Metalliset esineet hohkavat lämpöään ja auringon valo polttaa, hien juostessa ihollani, kuin kuumana keskikesän päivänä. Ulkona on oltava vähintään 40 astetta ja oudointa on se, kuinka kuuma ja kirkas aurinko on: käden pistäminen suoraan valoon, on kuin käden työntäminen kuumaan uuniin. Onneksi älylasini sentään tummentuvat aurinkolaseiksi itsestään. Pihalla autoni miltei palaa, metallinen kori on niin kuuma, että se näyttäisi kuin höyryävän, kuuman ilman väreillessä sen yllä, kuten horisonttiin katoava kuuma asfalttitie. Mietin, että miten muka voisin ikinä matkustaa tällaisessa kelissä – enhän edes tiedä mihin minun oikeastaan pitäisi yrittää suunnata. Koti lienee kuitenkinärkevin päänmäärä, jospa Christine olisikin kunnossa ja odottamassa minua. Olihan näin kylmän sodan aikaan taas tavallista rakentaa uusien talojen yhteyteen pomminkestävät kellarit, eikä meidänkään suhteellisen nuori talomme ollut poikkeus. Se antaa pientä toivoa, mikäli ne uutisten sodat olisivatkin käyneet toteen. Yöllä lämpötila laski varmasti alle nollan, mietin miten vuorokauden aikana lämpötila voi heittää näin paljon. Yö olisi kuitenkin varmasti järkevämpi ajankohta matkustamiselle. Huomaan, kuinka nestehukka alkaa iskeä, sillä päätäni särkee kivuliaasti ja välillä saan pieniä huimauskohtauksia, enkä tosin ole kyllä syönytään vielääkään mitään. Päätän vielä tutkia huoltoaseman, kun ei uloskaan juuri ole menemistä. Hetken aikaa paikkoja tutkittuani löydän toimistona toimivan huoneen. Seinillä on kirjahyllyjä, joiden kirjat ovat levitetty ympäri huonetta. Työpöydällä on tietokone, kansioita, kyniä ja muita toimistotarvikkeita, sekä tuhkakuppi, jossa muutama tupakantumppi. Se oli vähän yllättävää, tupakointihan oli jo todella harvinainen tapa ja sitä paheksuttiin lähes jokaiselta taholta. Onneksi oli kuitenkin opittu, ettei kieltolaeilla saavutettu mitään aikaa, joten halutessaan se oli edelleen laillinen harrastus. Eniten innostun kuitenkin tietokoneesta, jos sieltä vaikka löytyisi jotain tietoa, mutta kunnan

sähköverkko on tietysti kaatunut – varmaankin jo aikoja sitten. Palaan takaisin liikkeen takahuoneeseen, jonka läpi pääsen ulos. Takapihalla on jopa vähän siedettävämpää, sillä tuuli puhaltaa ja talon varjo suojaa suoralta auringolta. Tällä puolella on muutenkin erinäköistä: talon seinä on ehjempi ja maalipinta on tallessa, esineet, jotka ovat olleet talon varjossa ovat jopa ihan hyvän näköisiä, joskin todella vanhoja ja ajan kuluttamia sekä varmasti pitkään olleet käyttämättöminä. Aurinko on selkeästi muuttunut jostain syystä erittäin kuumaksi, sillä täällä rakennusten varjopuolella kaikki näyttävät vain vanhoilta ja kuluneilta, eivät palaneilta. Huoltoaseman takaoven vieressä vähän matkan päässä maassa on pariovet, jotka johtavat varmaankin maakellariin talon alle. Kävelen niitä kohti, kun yhtäkkiä päässäni alkaakin heittää. Kihelmöinti alkaa takaraivosta ja leviää jyskyttävänä kipuna koko päähän. Aika tuntuu hidastuvan, kehoni hallinta heikentyy ja näköni sumenee, kuin olisi ympärihumalassa, kompastun omiin jalkoihini ja kaadun kellarin ovien eteen. Nostan pääni ja räpsyttelen silmiäni tarkentaakseni näköni taas ennalleen. Hieron särystä kärsivää päätäni ja ähellän itseni ylös jaloilleni ryhdistäytyessäni. Pyyhin housujani pahimmasta hiekasta, ikään kuin koittaisin saada itseäni säädylliseen kuntoon. Näytän varmaan ihan hirveältä, hiukseni ovat sekaisin – ja vaatisi muuten jo parturikäyntiäkin – leukani on sänkinen sheivaamattomuudesta, vaatteeni ovat likaiset ja kauttaaltaan pölyn, hiekan ja lian peitossa. Hieron varmasti liasta ruskeita kasvojani epätoivossa ja huokaan; jossain alitajunnassani en vieläkään oikein sulata tätä kaikkea, ja vähän salaa koko ajan vain odotan, että herään ja tajuan nähneeni unta. Hieron kipeää niskaani ja havahdun taas tähän hetkeen. Kellarin ovet ovat lukossa, joten jatkan matkaani eteenpäin ja talon varjon suojissa pääsen ruokakaupan puolelle. Kauppa on yhtä huonossa kunnossa: hyllyt tyhjiä, rikki ja kaatuneita. Osa tavarasta on säilynyt paremmin varjossa, joskaan ei mikään juuri enää käyttökelpoiselta silti näytä. Varjot ovat ikuistuneet pintoihin, kun auringonvalon kulkureitit ovat jättäneet selkeät palaneet rajat kaikkiin esineisiin ja asioihin. Lattioissa näkee, kuinka koko päivän varjossa olevat alueet ja päivän mittaan auringonvaloa saavat alueet ovat kuin yö ja päivä. Aurinko on polttanut kaakelilattiat harmaiksi ja ne ovat halkeilleet lämpötilaeromuutoksista, metalliset hyllyt ja ostoskärryt ovat puoliksi mustaksi kärventyneet ja puoliksi vain pölyn peitossa. Päädyn ensimmäisenä juoma- ja pakasteosastolle. Kylmäkaapit ja -altaat ovat rikki, ovet levällään, luukut auki. Ne muuttamat jäljellä olevat muovipullot ovat ajan mittaan haihtuneet tyhjiä ja rutistuneet kasaan alipaineesta, lasipullotkin ovat tyhjiä ja osa halkeilleet palasiksi. Pakastealtaiden pohjat ovat täynnä mustaa multaa ja tuhkaa, joskin muovi ei ole juuri miksiäkään muuttunut. Liejun seasta voi erottaa pari muovisen pakastepussin kulmaa, joiden värit ovat haihtuneet aikojen saatossa. Pulloja katsellessa tajuan taas, kuinka kova jano minulla on. Kurkkuni tuntuu kuivalta ja karhealta, nielaiseminen sattuu ja sylkeä ei tunnu erittyvän tarpeeksi. Minua pelottaa ja oloni on tukala, joten päätän nopeasti käydä loput kaupasta läpi: en haluaisi olla täällä yhtään liian kauan, vaan haluaisin vain kotiin ja käpertyä peiton alle lämpimään, pahaa maailmaa piiloon. Minun on löydettävä jostain vettä, mutta alan olla epätoivoinen, ottaen huomioon ilman kuivuuden ja kuumuuden. Kauppa ei onneksi ole liian suuri ja löydän itseni pian säilykeosastolle. Aurinko on tietysti juuri paistanut tänne ja suurin osa säilykkeistä ovat räjähdelleet kuumuudesta aiheutuneesta paineesta. Tuuli on puhaltanut rikkinäisten ikkunoiden läpi sisälle hiekkaa ja multaa, jotka ovat sekoittuneet tuhkaan ja maatuneisiin ruuantähteisiin. Yhdessä ne tekevät vähän epämiellyttävää, osin kevyttä, osin raskaampaa, kuivaa jauhemaista massaa. Kaivellessani tätä läpi, sattumalta löydän, kuin löydänkin jotain käyttökelpoista: possua papukastikkeessa. Avaan ensimmäisen löytämäni purkin ja alan kaataa siitä suoraan suuhuni. Ruoka tuntuu taivaalliselta, pehmeät lihanpalat suorastaan sulavat suussa ja maistuvat ihanan suolaiselle ja rasvaiselle. Kastike on paksua ja

yhdessä ne saavat aikaa koostumuksen, joka muistuttaa enemmän ehkä kissan ruokaa – hyvää se on silti. En tajunnutkaan, kuinka kova nälkä minulla oli ja vedän ensimmäisen purkin melkein yhdeltä seisomalta. Tunnen, kuinka ruoka matkaa alas ruokatorveani, tipahtaen tyhjään mahalaukkuun ja täyttäen sen heti. En ole kai syönyt kovin pitkään aikaan. Suolainen ruoka tosin saa janottamaan entisestään, vaikka kastikkeineen auttoikin suun ja kurkun välittömään kuivuuteen. Löydän lattialta muutakin syötävää: hernekeittoa, papuja, linssejä ja säilykelihaa. Mietin, että minun varmaan kannattaisi näitä ottaa mukaani, koska eihän sitä tiedä koska löytäisin jostain taas lisää ruokaa. Lienee realistista ajatella, että maailma on tässä kunnossa, vaikka matkustaisin hieman pidemmällekin. Silmäni osuvat maassa makaavan ostoskärryyn. Nousen äkkiä nostamaan sen pystyyn ja heitän säilykeruuat sinne. Alan työntää kärryjä edelläni jatkaessani vedenmetsästystä.